

Caminar junts en l'esperança (II)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Tota la vida és un camí, amb característiques de pelegrinatge, perquè anem vers una meta que no podem oblidar mai: el trobament amb el Pare. Jesús ens diu: *Jo soc el camí* (Jn 14,6). Així és: ell, el Fill etern de Déu, s'ha fet home com nosaltres per ser el nostre «camí». Amb Jesús, que té una humanitat com la nostra, arribem al Pare. Però, com sabem amb certesa que caminem amb Jesús? Hi ha un senyal clar: si ens esforcem per practicar el que ens demana el sant pare Francesc —per qui continuem pregant a fi que el Senyor li doni la salut i les forces necessàries per a acomplir la missió que té encomanada—: la conversió a la sinodalitat.

¿Fem el possible perquè la gent se senti part de la nostra comunitat parroquial, o la marginem?

El cristià és conscient que el camí de seguiment de Crist no el fa sol. Quan algú es troba amb Crist, sorgeix, en el mateix instant, el «nosaltres» eclesial. La vocació cristiana és caminar junts amb els germans. «Els cristians són cridats a fer camí junts, mai com a viatgers solitaris. L'Esperit Sant ens impulsa a sortir de nosaltres mateixos per a anar cap a Déu i cap als germans i a no tancar-nos mai en nosaltres mateixos», ens diu el Papa en el missatge per a la present Quaresma.

Aquesta és la conversió a la sinodalitat que hem de demanar al Senyor, tot avançant vers la Pasqua. Caminar junts significa tenir en compte els altres que comparteixen la mateixa fe, no pas com uns contraris a qui cal evitar, sinó amb el cor obert al que tot germà em pot aportar en el meu seguiment fidel de Crist. Implica també lluitar per vèncer les enveges i les hipocresies en les nostres comu-

nitats. Ser sembradors d'unitat, ser capaços de mirar més el que ens uneix que no pas el que ens separa; tot això és caminar sinodalment. Viure en el misteri de l'Església és experimentar la comunió que, brollant de Déu mateix, fa niu en nosaltres, com un do i com una profecia per al nostre món. Misteri experimentat en el diàleg fraternal, en l'escolta mútua amb vista a la recerca de la voluntat de Déu. En concret, per a nosaltres, la conversió sinodal significa preguntar-nos sincerament quin acolliment fem dels decrets del nostre *Sínodo per l'esperança*. Hem fet una lectura atenta i generosa del que el Sínodo Diocesà ens ha aportat?

Aquesta Quaresma ens demana més actitud sinodal. Som capaços de treballar junts tots nosaltres al servei del Regne de Déu en cada realitat nostra? Tenim actitud d'acolliment amb tota persona que s'acosta a nosaltres? ¿Fem el possible perquè la gent se senti part de la nostra comunitat parroquial, o la marginem per diferents motius?

